

Šta je blaženstvo?

Blaženstvo je mirovanje uma koji se shvatio kao instrument Absolutnog bića.

Um kao instrument konkretnog bića, npr. čoveka, je um koji je aktivan na nivoima delatnika za biće kojem telesno pripada: delatnik, posmatrač delatnika i posmatrač posmatrača delatnika.

Postoje: blaženstvo na nepokolebljivoj veri i blaženstvo na istinitom znanju.

Blaženstvo na nepokolebljivoj veri je, naprimer, ono koje u čoveku traje kao jaka vera u bolju životnu situaciju u budućnosti, što je ustvari nepokolebljivi optimizam, ili kao nepokolebljiva vera u objašnjenje Stanja stvari, iz koje proizadje nepokolebljiva vera u Boga; bez obzira na to da li u Boga kao ličnost ili u Boga kao Skup svih mogućnosti.

Blaženstvo na znanju je, naprimer, blaženstvo na osnovi nepokolebljivog poznavanja merljivih stvari, kao što su blaženstvo čoveka koji se smatra dobrim matematičarem, dobrim poznavaoцем gradje živog tela i fiziologije organa živog tela; blaženstvo astronoma, blaženstvo mikrobiologa, blaženstvo elektroničara, PC-programera, fudbalera, pevača, Hatha Yoga praktikanta, ...

Zadovoljstvo nekog bića, njegova radost – što uglavnom nazivamo srećom – ne vodi biće u blaženstvo, jer zadovoljstvo bića zavisi od posedovanja materijalnih stvari.

Trajnije bude blaženstvo bića sa nekim konkretnim znanjem bez nepokolebljive vere, nego blaženstvo u kolebljivoj veri a bez istinitog znanja.

Najgrandioznije je blaženstvo u nepokolebljivoj veri na posedovanju istinitog znanja, odnosno u istinitom znanju na posedovanju nepokolebljive vere.

Takvo blaženstvo ja nazivam Savršenim jedinstvom. (Nedvojnošću.)

Ovde se nametnu dva pitanja:

Da li čovek treba težiti dostizanju Savršenog jedinstva?

i:

Koje znanje i koja vera zajedno uzrokuju sticanje osećaja Savršenog jedinstva?

Odgovor na prvo pitanje je:

Ne koristi težnja ka sticanju Savršenog jedinstva, jer se Savršeno jedinstvo etablira u biću čim ono u sebi stekne nesumnjivo poznavanje Stanja stvari. Dakle, treba prvo težiti shvatanju stanja stvari.

Ovim ujedno odgovaramo i na drugo pitanje :

Nesumnjivo poznavanje Stanja stvari etablira nepokolebljivu veru u biću, a oba zajedno etabliraju u njemu osećaj Savršenog jedinstva.

Sva beda ovog sveta znači da ljudi uglavnom nisu intelektualno sposobni da shvate Stanje stvari, nego se ljuljaju izmedju oduševljenja nekim objašnjenjima Stanja stvari i sumnji u ista ta objašnjenja.

Poznati filozofski sistemi ovog sveta i sve oblasti materijalno merljivih stvari (tzv. konkretne nauke) uzeti zajedno – ne valjaju. Da filozofski sistemi ovog sveta i sve oblasti materijalno merljivih stvari smisleno objašnjavaju Stanje stvari, imali bismo opšteljudsko blaženstvo i na tome opšteljudsku radost.

Smisljena filozofija je ona koja Stanje stvari objašnjava sa čovekom kao bićem sa svrhom; što su i sva druga živa bića, ali je čovek jedino biće koje je dostiglo taj nivo da može ispuniti potrebu Univerzuma da dodje do samosvesti.

Savršeno jedinstvo je ono stanje u kom se neko živo biće nadje kad sebe shvati kao apsolutno « Ja ». To je stanje svesnosti bez vidjenja sebe kao subjekta, bez vidjenja sebe kao objekta i bez radnje između ta dva segmenta sebe. Samo jedno «Ja»!

To može dostići samo umno razvijeno biće, kao npr. umno razvijen čovek, a nijedna životinja ove planete to ne može.

Problem ove civilizacije je u tome da su mnoga naizgled ljudska bića umno ustvari životinje, kad deluju sebično ili u interesu svoje porodice/svog klana; ili su beštije, kad razaraju iz zadovoljstva.

Dakle, čovek je biće sa svrhom u cilju dostizanja Savršenog jedinstva. Tj. čovek je biće koje sebe treba shvatiti kao biće kojem je nenametnuta svrha, nenametnuti zadatak da se shvati u Absolutnom, a ne da sebe smatra bićem u čijem interesu egzistira sve ostalo.

Filozofski sistemi koji ne shvataju čovaka kao biće sa svrhom jesu zablude, iz kojih nastaju neosnovana verovanja.

Literatura koja nema osnovu na filozofiji koja čoveka shvata kao biće sa svrhom jeste zabava, koja je štetna kad u čitaocima izaziva zabludu da njom (tom literaturom) razumevaju Stanje stvari. Univerzum, sebe, Boga, dimenzije svog bitisanja, ...

Zato literata koji stvara na neshvatanju Univerzuma, literata koji ne shvata smisao postojanja čoveka, koji ne shvata kad je čovek ustvari Bog, ... sme pisati priče i romane o ljubavi i kriminalu, ali ne sme ljudima nuditi zablude da im objašnjava večne teme filozofije: Boga, slobodu čoveka i besmrtnost.

Medjutim:

Kako literata koji ne shvata Stanje stvari može shvatiti da ne shvata Stanje stvari?

odnosno :

Kako onaj koji je ubedjen da shvata Stanje stvari sme biti siguran da ga zaista shvata?

kad smo svi svedoci toga da su mnogi bili neosnovano sigurni u to da shvataju Stanje stvari i da su neki bili shvatali Stanje stvari, ali nikog u to nisu mogli ubediti.

Stvari tu stoje prosto :

Ono biće koje se «podigne» na nivo Savršenog jedinstva ne sumnja u svoje Shvatanje stvari, a ono učenje koje drugo biće «podigne» na nivo Savršenog jedinstva jeste učenje u koje se ne sumnja.